

Φασουλῆς καὶ Περικλήτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. Ζήτω τοῦ Ράλλη, Περικλῆ...
 Π. Τί σκουῖς ἔτσι, βρώμα;
 Φ. Ἐγὼ θὰ πάω ἄγγιγορα μὲ τὸ δικό του κόμμα.
 Π. Ἐγὼ δὲν πάω πουμενά...
 Φ. Θὰ βλάψης τὴν πατρίδα...
 πρέπει καὶ σὺ, ἀν μ' ἀγαπᾷς, νὰ πᾶς σὲ μὰ μερίδα,
 ἀφοῦ κι' ὁ Σόλων ἔλεγε, βρὲ Περικλῆ, ἀκόμα
 πῶς πρέπει κάθε ἄνθρωπος νὰ ἐχῆ ἓνα κόμμα.
 Π. Νὰ βρᾶσω καὶ τὸν Σόλωνα καὶ σίνα τὸν μαγκούφη.
 Φ. Αὐτὰ τὰ λένε μοναχὰ οἱ βλάκας καὶ οἱ μπουφοί.
 Π. Νὰ μὲ ἀφήσης ἡσυχο...
 Φ. Βρὲ παληκοκαφενέ,
 εἰς ὅ, τι πῆ ὁ Φασουλῆς ἐστὶ νὰ λέγῃς καί,
 γιατί ἐγὼ ἐνέκυφα εἰς τὰ τῆς πολιτείας
 καὶ ἐσοῦδασα τὰς τύχας τῆς καὶ τὰς περὶ πειστείας,
 καὶ ἴδρωσα καὶ ἐμόλβησα καὶ ἐξέσωσα καὶ χωρίζω
 πολλῶν γαιθάρων ἄχυρα μονάχα νὰ χωρίζω,
 ἐνῶ ἐσὺ, βρὲ κούτσουρο, ποτὲ σου δὲν διαβάσεις,
 περὶ πολλὰ δὲ μερμυῆς ἀδικίας καὶ τυρβάξεις,
 καὶ ἐξ ὧλων τούτων τῶν πολλῶν ἐνός δὲν εἶναι χρεία,
 καὶ μόνου ἀδιάφορα τὰ μούτρα σου τάχρεια.
 Π. Θὰ πιάσω τὸ κοντόζυλο...
 Φ. Ἄν δὲν βαρβείσαι κτύπα...
 ἐν παροιμίαις πάντοτε τὰ πρόποντα σοῦ εἶπα,
 καὶ ὅταν ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ ἐσὺ νὰ σιωπᾷς,
 καὶ νὰ μὴ θέλῃς Περικλῆ, μονάχα νὰ κτυπᾷς.
 Π. Λοιπὸν ἀφοῦ τὸ ἀπαίτεις θὰ πάω σ' ἓνα κόμμα.
 Φ. Πρέπει καὶ σὺ νὰ φαίνεσαι πῶς ἔχεις κάποιο χρώμα.
 Π. Ἐγὼ ἀμέσως θὰ ταχθῶ στὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἰσοῖς.
 Φ. Σὲ βεβαίω, βρὲ Περικλῆ, πῶς θὰ μετανοήσης.
 Π. Θὰ τρέξω εἰς τὸν Θεοδωρῆ μὲ ὅσα κι' ἂν μοῦ φάλλῃς.
 Φ. Ἐλα ἔδω, βρὲ Τενεκέ, ποῦ σὲ καλεῖ ὁ Ράλλης.
 Π. Ἐγὼ θὰ πάω, Φασουλῆ, ἐκεῖ ποῦ μοῦ ἀρέσει,
 καὶ ἴσως ὁ Συνδυασμὸς κι' ἐμένα νὰ χωρίσῃ
 ἐγὼ δὲν εἶμαι ἰσχυρὸς σου μινδὲ νευρόσπαστὸν σου,
 καὶ ἂν ἐπιμένῃς πρὸ πολὺ θ' ἀλλάξω τὸν Χριστὸν σου.
 Φ. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, Περικλῆ, ὀργήγορα γχεμῖσου,
 ἀλλ' ὅμως καὶ τοῦ φίλου σου τοὺς λόγους ἐνθυμήσου.
 Τράβα μὲ τοὺς Σαιν-Ζουστῆδες καὶ μὲ τοὺς Ροβεσπιέρους,
 μὲ βυζανιάρικα μωρὰ, Κατσινῆδες καὶ γέροους,
 νὰ ἐρχῶνται τριγύρω σου σαχλοὶ τυραννοκτόνοι,
 νὰ κρύβῃς σ' το σιλάχι σου σουγιά Κολοκοτρώνη,
 εἰς τὸν ἀέρα νὰ βαρῆς καὶ νὰ κἀνῃς νίλα,
 καὶ νὰ βρωμᾷ τὸ χνώτό σου ἀπὸ τὴν λαχανίλα.

Π. Ὅ, τι κι' ἂν πῆς δὲν ἐρχομαι...

Φ. Δὲν ξέρεις τὸ καλὸ
 καὶ θὰ κτυπᾷς ἀργότερα τὸ ξεροκαυκαλό σου.

Σύρε στὸν Πρωτοκάθεδρον νὰ ράβῃς, νὰ ξιλόωνῃς,
 καὶ νύκτα ἴμερα, Περικλῆ, παπούτσια νὰ μπαλωθῶν,
 κι' ἐγὼ τὸ τόσο χάλι σου μὲ οἶκτον θὰ κυττάω,
 καὶ φουὸ σου, βρὲ μπαλωματῆ, μὲ γέλοια θὰ φωνάζω...

Π. Εἶσοι ὁ Πρωτοκάθεδρος!... ἐγὼ ἔκτεινον θέλω...

Φ. Δὲν θὰ φορέσης πιά σαγρέ, λουστρίνι καὶ βιδέλι,
 καὶ μὲ λαχτάρια θὰ κυττᾷς τοὺς Ράλληδες κι' ἐμένα
 ὅπου ποτὲ δὲν θὰ φορῶ παπούτσια μπαλωμένα.

Π. Μ' ὅσα κι' ἂν λές, βρὲ Φασουλῆ, μονάχα λόγους...

Φ. Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται, δὲν ξέρεις τὸ τί κάνεις. [γίω]
 Ἴσοδ καὶ τὰ παπούτσια μου, μπαλωματῆ, ἀντάρτα
 σοῦ τὰ πετῶ στὰ μούτρα σου, σοῦ τὰ χαρίζω, πάρα...

Π. Θὰ φᾶς μὲ τὰ παπούτσια σου καμμιὰ εἰς τὸ κεφάλι...

Φ. Φουὸ! νὰ γαθῆς, μπαλωματῆ... ἐγὼ τραβῶ στὸν Ράλλη
 ποῦ λάμπει καὶ ἀκτινοβολεῖ μὲ τὸ ζανθὸν του χρώμα, [λα]

ὅπου κανένα λάγανο δὲν ἔφαγε ἀκόμα,

ποῦ στέκει ροδοκόκκινος κι' εἶναι γεμάτος αἶμα,

ποῦ φαίνεται τῆς λεθεντίας καὶ γέννημα καὶ θρέμμα

ποῦ θέματ' ἀρρητὰ πολλὰ δὲν κόβει καὶ δὲν ράβει,

ποῦ σὰν τὴν ταγμακόπετρα καὶ σὰν τὴν ἰσὴ ἀνάδα

εἰς δὲν σφαλᾷ τὸ σπῆτι του ποτὲ του μὲ ἀμπάραις,

ποῦχει κουμπάρους δυνατοὺς καὶ διαλαχταῖς κουμπάρους.

[ρα]

θρεμμείνας, μαρμαροστήθαις καὶ μαρμαροτραχιλίαις,

καὶ σὰν τῆς ὄης σὲ πιάνουνε κακαῖς ἀνατριχίλαις.

Π. Ἐλύσασζε, βρὲ μασκάρη, μὲ τὸ καινούριο κόμμα

Φ. Ζήτω τοῦ Ράλλη, Περικλῆ...
 Π. Θὰ φᾶς καμμιὰ στὸ στόμα

Φ. Ζήτω τοῦ Ράλλη...
 Π. Μ' ὅσα κι' ἂν πῆς καὶ ἂν κἀνῃς

θὰ εἶναι μόνος ἀρχηγὸς ὁ μέγας Δεληγιάννης,

κι' ἐγὼ ἐμπρὸς του ταπεινῶς τὰ γόνατα θὰ κλίνω...

Φ. Κι' ἐγὼ στὸν Ράλλη πηλαλῶ κουμπάρους του...

Π. Ὅρσε λοιπὸν... [γίω]

Φ. Μὴ μοῦ τραβᾷς τὸ κατσαρὸ τσουλοῦρη...

Π. Ὅρσε κλωτσιαῖς καὶ ματσουκίαις στὸν ἀφάλι

[μαγκούφη]

Εἰς τὸν Συγγρὸν τὸν Σκώτην, λαμπρὸν θεωροδότην.

Γεμάτου σου, Συγγρέ, ποῦ ἀκόρπισε χιλιάδες τετρακόσους
 σὰν ἄγγελος παρηγόρησε τοὺς Θεσσαλονικεῖς...
 θὰ εὐλογοῦν αἰῶνα τὸν δυστοχῶν ἢ γλωσσῶν
 τὸ τιμημένον χερίσμα καρδίης ἀγγελικῆς.

Κι' ἐγὼ, Συγγρέ, οἱ χαιρετῶ κι' ἀστεία πλὴ δὲν κάνω...
 σοῦ πρόποντο Μεγαλόσχυρο καὶ κατὶ πεκαπάνω,
 μὰ σὺ γὰρ τὰ παράσημα μὴ δίθης μὲ πιντάρια
 καὶ μόνη ἔγλειυτή τιμὴ καὶ δοξα σου ἀε μίνη
 τῆς ἀδολφῆς κι' ἀληθινῆς ἀγάπης ἢ λαχτάρια,
 ποῦ σ' ὄντομα σου θὰ γροικουὸν οἱ εὐεργετημένοι.